

Kafes

– YuReKiKLiMi · 01 Ocak 2013

Ne hayatın resifleri yeni,
Ne de benim salyongoz düşlerim..

Birdirbir oynarken gözlerim..

Ne foter hislerim eski,
Ne de smokin duygularım..

Sarıldığım dalgalar,
Daldığım derinlikti hayat..

Saçakta buzdum kendine saplanan..

Hangi kadehi yudumlasam,
Kalkamıyorum sarhoş yatamıyorum gamsız..

Hep aynı sabah,
Başımda duman midemde hayallerim..

Sevda mı hatırlamıyorum ne zaman öldüğümü,
Kavgaysa yetmiyor gücüm aynadaki silüetime..

Bazen bir kayak tadında batmalı,
Titanic gövdesinde çatlmalıyım diyorum,
Ne var ki göze alamıyorum yitik hazine kalmayı..

Üç ayaklı trimpot üstünde tünek,
Eski raylarda yorgun vagon gibiyim..

Yüküm mü ağırdı yük olmak mı kendime ?

Sığmadığım evren hesap soruyor sigaramdan...

Matem kokulu tütsülerde akarken yaşam,
Saten geceliklerde soluyor yünlü baharlar..

Hani diyorum şuracıkta kırılısam kalem gibi,
Yıkılısam çemberimden, çıksam sınırlarımdan..

Mecaz yorduğum dizeler,
Hicaz makamında zırlıyor omzuma..

Evet yorulduğum,
Çok erken kavrulduğum..

Ufkun sırrında sır olmak,
Meftun gönülde gönül olma hayat..

Belki de parçalı bulutlu şarkıda,
Kaf dağının tepesinden yuvarlanmaktı..

Sanırım altın tepside hepsiydim sunulan,
Sesiydim sessizliğimin bestesiydim nihavent tadında..

Gamzesiz yanaklarıma çukur açmak,
Zevksiz evrenin sofrasına meze olmak neyin nesiydi ?
Saçlarımı taratan aynaya yok muydu sözüm ?
Bu nasıl bir okuldu atlamıyordu hiç üst sınıfa ?

Tesadüfün kaderinde mağara aramak gibi..

Ne hislerimin terbiyesi,
Ne de bildiklerimin hikayesi eski..

Yanarken içim orta yerinden..

Ne kanayan yıllar yeni
Ne de ıslanan kirpiklerim..

Darıldığım mutluluk,
Katıldığım yalnızlığı hayat...

Hevestim ;
Kanatlarıma kırılan gökyüzüne inat..

Şimdilerde,
Ateşten bir kafesim,
Tüm hayallerini kül eden..

Bülent KAYA